

РЕШЕНИЕ

№ 2542

гр. София, 21.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 180 СЪСТАВ, в публично заседание на трети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ

при участието на секретаря ПАОЛА ЦВ. РАЧОВСКА
като разгледа докладваното от АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ Гражданско дело
№ 20221110130161 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по подадена от Р. Д. К., искова молба и уточнителна такава против, с която са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни искиви претенции с правно основание чл. 128, т. 2 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, с искане да се постанови решение, с което ответното дружество да бъде осъдено да заплати на ищеца сумата от **2 000.00 лева**, представляваща разликата между дължимото се при нормална продължителност на работното време и реално изплатеното месечно трудово възнаграждение за периода от 18.05.2020 г. до 01.09.2020 г., след въведено от работодателя непълно работно време, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението и сума в размер на **100.00 лева** - лихва за забава, представляваща сбор от законната лихва върху всяка една от неплатените главници за периода от 01.06.2020 г. до 06.06.2022 г.

С протоколно определение от 03.02.2023г., съдът на основание чл. 214 ГПК е допуснал изменение на предявените искиви претенции, чрез увеличаване размера на същите, като претенцията с правно основание чл. 128, т. 2 вр. чл. 138а КТ е увеличена от 2000.00лв. на 2374.65лв., а претенцията с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД от 100.00лв. на 447.44лв.

Ищцата извежда съдебно предявените си права при твърдения, че по силата на възникнало с ответника служебно правоотношение, заемала длъжността „специалист контрол приходи“, като изпълнявала служебните си задължения при 5- дневна работна седмица с 8 часов работен ден от 09:00 до 18:00 часа, считано от 01.06.2019 г., с брутно месечно възнаграждение от 2 300 лева. Твърди, че в посоченото работно време е изпълнявала служебните си задължения до 18.05.2020 г., когато със Заповед № Н34/30.04.2020 г. било въведено непълно работно време за служителите на отдел „Обслужване на Ксерокс“, на основание чл.138а, ал.1 от КТ, поради намален обем на работа. С цитираната заповед била въведена продължителност на работния ден от 5 часа и 30 минути за периода 18.05.2020 г. - 18.08.2020 г. С последваща Заповед № Н34/30.04.2020 г. било въведено непълно работно време за служителите на отдел „Обслужване на Ксерокс“, на основание чл.138а, ал.1 от КТ, поради обявена извънредна епидемична обстановка. Посочената заповед влязла в сила на 01.06.2020 г.

и била валидна за периода на обявената извънредната епидемична обстановка до нейната отмяна. Със заповедта била въведена продължителност на работния ден от 5 часа и 36 минути за периода на действието на заповедта. С последваща Заповед № Н37/29.05.2020 г. било въведено отново непълно работно време за същите служители на отдел „Обслужване на Ксерокс“, но на друго основание - чл.138а, ал.1 от КТ, поради намален обем на работа. С въпросната заповед продължителността на работния ден оставала 5 часа и 36 минути за периода на действието ѝ, а именно 15.06.2020 г. - 18.08.2020 г. Със Заповед Н50/28.07.2020 г. било прекратено действието на Заповед № Н37/29.05.2020г. и въведено непълно работно време за служителите на отдел „Обслужване на Ксерокс“, но на основание - чл.138а, ал.2 от КТ, поради обявена извънредна епидемична обстановка. Заповедта влязла в сила на 28.07.2020 г. и била валидна за периода на обявената извънредната епидемична обстановка до 18.08.2020 г., като продължителността на работния ден била 5 часа и 36 минути за периода на действието на заповедта. С последваща Заповед № Н57/07.08.2020 г. на основание чл.138а, ал.2 от КТ се удължило прилагането на непълното работно време, въведено със Заповед № Н50/28.07.2020 г. за служителите на отдел „Обслужване на Ксерокс“. Заповедта влязла в сила на 19.08.2020 г. и била валидна за периода на обявената извънредна епидемична обстановка до нейната отмяна с изричен нормативен акт, като продължителността на работния ден оставала 5 часа и 36 минути за периода на действието на заповедта. С последна Заповед № Н85/30.10.2020 г. на основание чл.138а, ал.2 от КТ се уточнило, че прилагането на непълното работно време, въведено със Заповед № Н57/07.08.2020 г. за служителите на отдел „Обслужване на Ксерокс“ ще се прилага до 16.11.2020 г. включително. Заповедта влязла в сила незабавно и била валидна до 16.11.2020 г., като била определена норма от 62 работни часа. Ищцата твърди, че за периода на действие на заповедите от 18.05.2020 г. до 16.11.2020 г. е изпълнявала задълженията си от вкъщи. За същия период и вследствие незаконосъобразните заповеди на работодателя, ищцата сочи, че е ошетена, поради невъзможността да работи на пълен работен ден. Излага, че горепосочените заповеди са незаконосъобразни, поради това, че: работодателят не е съгласувал въвеждането на непълно работно време с представителите на синдикалните организации и представителите на работниците и служителите по чл. 7, ал. 2 КТ; не е спазено правилото на чл. 9 НРВПО, изискващо установяването на непълно работно време по чл. 138а, ал. 1 КТ да се извършва с писмена заповед на работодателя за всеки отделен случай не по-късно от 10 работни дни преди датата на преминаването към непълно работно време; поради липса на данни за намален обем на работа; наличие на дискриминационен елемент, поради това, че непълно работно време е въведено за определени служители от различни звена, а не за цялото предприятие или отделни цели звена, каквото се сочи, че е изискването на чл. 138а, ал. 2 КТ; поради това, че някои от заповедите, с които е въведено непълно работно време са издадени на основание чл. 138а, ал.1 КТ, а други на основание чл. 138а, ал.1 КТ, като Заповед № Н36/29.05.2020 г. и Заповед № Н37/29.05.2020 г. били издадени за един и същи период, но на различно основание. С оглед незаконосъобразните заповеди и въведеното с тях непълно работно време, ищцата претендира заплащане на разликата между дължимото при нормалната продължителност на работното време възнаграждение и реално изплатеното, като претендира и лихва за забава върху всяка една от неплатените главници за периода от 01.06.2020 г. до 06.06.2022 г. Претендира разноски. Прави искане за допускане на предварително изпълнение на решението. С уточнителна молба ищецът е индивидуализирал и периода, за който е заявена акцесорната претенция за мораторна лихва.

В срока за отговор на исковата молба, такъв е постъпил от ответника, с който предявените искове се оспорват като неоснователни. Ответникът не оспорва, че страните се намират в трудово правоотношение. Развива съображения в насока, че работното време на ищцата е правомерно намалено съгласно издадените заповеди. Соци, че през периода, през който е било въведено непълно работно време, в България

е било обявено извънредно положение. Излага, че съгласно чл. 3 от Вътрешните правила за работната заплата при ответника, дружеството е установило повременна система за заплащане на извършената работа, което значело, че извършената работа се заплаща според продължителността на реално отработеното време. В резултат на въведено непълно време възнаграждението и годишният платен отпуск на служителя, както и неговият трудов и осигурителен стаж се определяли пропорционално на действително отработените часове. Развива съображения за неоснователност на иска, доколкото същият се отнасял за заплащане на възнаграждение за работа, която ищецът не е извършил. Не оспорва, че е издал заповеди за едностранно въвеждане на непълно работно време и по-конкретно сочи, че са издадени следните на основание чл. 138а, ал. 1 КТ, а именно: - заповед № Н34 / 30.04.2020 г. и заповед № Н37/29.05.2020 г.

Ответникът излага твърдения, че горепосочените две заповеди са издадени законосъобразно, както и че е било налице реално намаляване на обема на работата. Във връзка с последното сочи, че е бил сключен глобален договор между и, като за предоставянето на услуги от на, използвал ответното дружество като свой подизпълнител. Твърди, че е поискал от намаляване на обема на работа, като поискал същото от своя подизпълнител – ответника. Соци, че непълното работно време е въведено в рамките на максималния тримесечен период /за 56 календарни дни/, както и че въвеждането на непълното работно време е съгласувано с представителите на синдикална секция на НФТИНИ. Във връзка с твърдението на ищеца, че не е имало съгласуване с представителите на служителите, се поддържа, че при ответника не е учреден подобен представителен орган, като въпреки това, дружеството информирало всички засегнати служители по имейл относно въвеждането на непълно работно време. Излага, че дори неизпълнението на това изискване не води до незаконосъобразност на издадените заповеди. Твърди, че е спазено и правилото заповедите да са издадени не по-късно от 10 работни дни преди ефективното въвеждане на непълно работно време. Соци, че със Заповед № Н36/29.05.2020 г. се удължава срокът на въведеното непълно работно време, поради което не трябвало да се прилага правилото за 10-те работни дни.

Излага, че на основание чл. 138а, ал. 2 КТ са издадени следните заповеди: - Заповед № Н36/29.05.2020 г., Заповед № Н50/28.07.2020 г., Заповед № Н57/07.08.2020 г. и Заповед № Н85/30.10.2020 г.

Ответникът поддържа, че единственото изискване за въвеждане на непълно работно време на основание 138а, ал.2 КТ е наличие на обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка, както и че разпоредбата не изисква да се доказва намален обем на работа, приходи и т.н. Оспорва твърдението на ищеца да е налице дискриминационен елемент при издадените заповеди и сочи, че ищцата не е третирана неблагоприятно, поради някоя от нейните персонални характеристики. Поддържа, че критериите за прилагане на заповедите и въвеждане на непълното работно време не се основават на персонални характеристики, а на база принадлежността към даден екип. Оспорва твърдението да е налице припокриване на заповедите по периоди. В заключение излага, че всички заповеди са издадени законосъобразно и прави искане за отхвърляне на претенциите. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните, материалите по делото и закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени искиви претенции с правно основание чл. 128, т. 2 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ.

С доклада по делото, съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните факти и обстоятелства, а именно: че страните в настоящото производство се намират в трудово правоотношение, че за периода на действие на трудовото

правоотношение, работодателят е издал следните заповеди, с които е въведено непълно работно време: заповед № Н34 / 30.04.2020 г.; заповед № Н37/29.05.2020 г.; заповед № Н36/29.05.2020 г.; заповед № Н50/28.07.2020 г.; заповед № Н57/07.08.2020 г.; заповед № Н85/30.10.2020 г.

Обявените за ненуждаещи се от доказване факти и обстоятелства намират опора и в приобщените към доказателствената съвкупност писмени доказателства.

От приложеното на л. 6 по делото копие на Трудов договор № 305/01.09.2017г., се установява, че между страните са възникнали трудови правоотношения, по силата на които ищецът Р. Д. К. е заемала длъжността „специалист, контрол приходи“.

От приложените по делото заповеди, издадени от ответното дружество работодател /л. 23 – л. 36 / се установява, че на основание чл. 138а, ал. 2 КТ от страна на, е въведено непълно работно време за исковия период 18.05.2020г. – 01.09.2020г., факт по който страните не спорят.

Не е спорно по делото и обстоятелството, че положения от ищеца труд за часовете намалено работно време е заплатен от дружеството ответник, което обстоятелство се установява и от заключението на вещото лице по изготвената и приета по делото съдебно-счетоводна експертиза. Обстоятелството, че ищцата е получила трудовото си възнаграждение за отработените часове, съгласно намаленото от ответника работно време, се потвърждава и от доводите в исковата молба, доколкото на страница втора от същата се сочи, че *„за периода 18.05.2020г. – 01.09.2020г., вследствие незаконосъобразни заповеди на работодателя, съм оцетена финансово, поради невъзможността да работя на пълен работен ден, съгласно условията на трудовия договор, за което получавах намалено трудово възнаграждение, пропорционално на отработените часове“*.

Спорен по делото е въпросът дължи ли ответникът работодател трудово възнаграждение за часовете, с които е намалено работното време с индивидуализираните заповеди.

В материалноправната разпоредба на чл. 128, т. 2 КТ е законоустановено, че *„работодаателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа“*.

Съгласно практика на ВКС, обективизирана в Решение № 171 от 10.07.2013 г. на ВКС по гр. д. № 843/2012 г., IV г. о., ГК - трудовият договор е особен вид възмезден договор, което се обуславя от съдържанието на основните насрещни престации по него - от страна на работника/служителя - предоставяне на работодателя на работната си сила, от страна на работодателя - заплащане на трудово възнаграждение, представляващо цената на работната сила. Следователно, работникът има право на трудово възнаграждение само за времето, през което реално, действително е предоставял на разположение своята трудова сила.

Не се твърди от ищеца, а и от приобщената доказателствена съвкупност не се установява Р. К., за периода 18.05.2020г. – 01.09.2020г. да е полагала труд извън продължителността на работния ден, регламентирана с процесните заповеди, с които ответното дружество е въвело непълно работно време. Не е спорно и обстоятелството, че трудовото възнаграждение на ищцата за престириания труд съгласно намаленото работно време е заплатено.

С оглед изложеното настоящият съдебен състав намира, че претенцията на ищеца за заплащане на разликата между дължимото се при нормална продължителност на работното време и реално изплатеното трудово възнаграждение при намалено работно време се явява неоснователна, доколкото не се установява и не е спорно по делото, че Р. К. не е полагала труд на пълно работно време от 8 часа.

Настоящият съдебен състав намира за ирелевантно за правилното решаване на правния спор, предмет на настоящото съдебно производство, обстоятелството дали в

обективната действителност са били възникнали всички материални предпоставки, обуславящи законосъобразното упражняване на потестативното право на работодателя с едностранно волеизявление да измени времетраенето на уговореното дневно работно време по реда на чл. 138а КТ, като въведе непълно работно време. В случай че се установи, че работодателят незаконосъобразно е въвел работно време – в противоречие с нормативните изисквания, уредени в чл. 138а, ал. 2 КТ, вследствие на което работникът не е полагал труд през уговореното (пълно) работно време, за последния възниква право на обезщетение за незаконно недопускане до работа по чл. 213, ал. 2 КТ – за съответната продължителност на работния ден при уговорено пълно работно време, през което фактически е бил възпрепятстван да престира своята трудова сила / в този смисъл Решение № 17277/08.10.2014г. по гр.д. № 6418/2014г. на СГС /.

По гореизложената аргументация исковата претенция с правно основание чл. 128, т. 2 КТ се явява неоснователна.

-
По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Неоснователността на иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ обуславя извода за неоснователност и на акцесорната претенция за мораторна лихва, доколкото последната е обусловена от уважаване на иска за неизплатено трудово възнаграждение.

-
По разноските:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ответникът има право на разноски, но такива не следва да му бъдат присъждани, доколкото в проведеното открито съдебно заседание процесуалният представител на дружеството работодател заяви, че не претендира разноски, като по делото не се доказва и извършването на такива.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Р. Д. К., ЕГН *****, с адрес: гр., срещу, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр., **обективно кумулативно съединени осъдителни искиви претенции с правно основание чл. 128, т. 2 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за заплащане на сумите както следва: 2374.65лв. / след изменение по чл. 214 ГПК/** - неизплатено трудово възнаграждение, представляващо разликата между дължимото се при нормална продължителност на работното време и реално изплатеното месечно трудово възнаграждение за периода от 18.05.2020 г. до 01.09.2020 г., след въведено от работодателя непълно работно време, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба 07.06.2022г. до окончателното изплащане на задължението и **447.44лв. / след изменение по чл. 214 ГПК/** - мораторна лихва за периода 01.06.2020г. – 06.06.2022г., **като неоснователни.**

Решението, подлежи на обжалване пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____